

Uitzonderlijke Rijkdom

uitgegeven door gemeente Eben-Haëzer

www.ebenhaezer.nl

Dienst: Elke zondagochtend 10:00 – 11:30 u.

Plaats van Samenkomst:

Thorbecke Voortgezet Onderwijs

Prinsenlaan 82

Rotterdam-Alexander

Redactie:

Gijs Bernouw

Wolter Brakshoofden

Date Gorter

Eindredactie:

Date Gorter

E-mail redactie:

uitzonderlijkerijkdom@gmail.com

Vormgeving omslag:

www.illustratief.nl

Gemeente Eben-Haëzer

Postbus 85111, 3009 MC Rotterdam

E-mail : info@ebenhaezer.nl

Voorwoord

In dit zomernummer van Uitzonderlijke Rijkdom treft u artikelen aan, die doen nadenken, en vreugde geven.

Gods woord brengt verandering in je hart. Dat leidt tot aanpassing van je gedrag, je leven. Het geloof dat God in ons hart werkt, is kostbaar. God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, geeft innerlijke vrede te midden van de onrust van deze wereld.

Uitzicht van de gelovigen is: vóór de verontwaardiging [van God] gered worden. Bij de bazuin van God, wordt hun lichaam ingrijpend veranderd. Dan blijkt, dat God alles wat zij meemaakten aan moeiten, verdrukkingen én lijden, deed samenwerken tot wat God goed achtte.

Dat Israël Gods volk is en een bediening op aarde heeft, valt duidelijk in Tenach [OT] te lezen; het lichaam van Christus zal haar bediening boven uitvoeren, in de tijden [eonen] die komen.

Uiteindelijk zal *God*, door de bedieningen van *Zijn Zoon*, van Israël en van de uitgeroepen gemeente heen, *alles in allen zijn*.

We bidden dat u door Zijn woord, dat in de artikelen van deze uitgave klinkt, geestelijk opgebouwd wordt.

Date Gorter
juli 2015

Over samenwerken gesproken...

Wanneer wij ons afvragen of God nog van ons houdt, omdat wij, als wij naar de omstandigheden kijken, Zijn liefde niet kunnen begrijpen of zien, dan zouden wij onszelf ook het volgende kunnen afvragen: het zal toch niet zo zijn dat God zelfs niet hield van Zijn Eigen Zoon?!

'En wij hebben waargenomen dat voor hen die God liefhebben, alles samenwerkt ten goede van degenen die naar Zijn doelstelling geroepen zijn, omdat die Hij tevoren kent, Hij ook tevoren bestemde tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon (...)' Rom. 8: 28-29 [NCV]

Om te beginnen hebben wij Gods vertroosting hierin hard nodig. Vanuit de mens zullen wij nooit kunnen begrijpen hoe God alles laat samenwerken ten goede voor degenen die Hem liefhebben. Ons probleem is dat wij proberen Gods onmetelijke liefde voor de schepping vanuit onze menselijke psyche te begrijpen.

Laten wij, met betrekking tot deze tekst, eerst helder stellen dat God er niet op uit is om op een menselijke wijze 'iets goeds uit iets slechts te laten voortkomen'. Het gaat hier om samenwerken en dat is heel wat anders. Hoe zouden wij bijvoorbeeld ooit kunnen begrijpen wat de zin zou zijn van al die ellende in de wereld? Wat voor 'goeds' kan daar nou menselijkerwijs uit voortkomen?! Nee... wij zien hier logischerwijs het nut niet van in en laten wij wel wezen: sommige dingen zijn zo erg dat wij niet eens zouden willen weten, dat er nog enig goeds uit zou kunnen voortkomen.

Als wij voor al deze gebeurtenissen een menselijke verklaring zoeken, dan lopen wij daar gegarandeerd op vast. En als wij Gods geestelijke zingeving met betrekking tot dergelijke

zaken op een menselijke manier willen kunnen begrijpen, dan komen wij er eveneens niet uit.

Waar wij vaak nog zo'n moeite mee kunnen hebben, is de gedachte dat God hiermee het kwade dan tot 'goed' zou verklaren vanwege het feit dat deze zaken uiteindelijk toch Zijn doel zullen dienen. Maar is dat wel zo? Nu is het inderdaad zo dat alles uiteindelijk Gods doel zal dienen omdat God – ten eerste – soeverein en – ten tweede – geen doelmisser is. Maar... vergis je niet. God noemt het kwade geen 'goed'.

God noemt de tegenstander geen 'voorstander'.

God noemt de dood geen 'vriend', maar 'vijand'.

God noemt de leugen geen 'waarheid'!

Met andere woorden: God scheert niet alles over één kam. Denk anders eens aan de geschiedenis van David en Bathseba, in 2 Samuël 11 vers 1 tot en met 27. In vers 27 lezen wij vanuit de NBG-vertaling: *'Maar de zaak, die David gedaan had, was kwaad in de ogen des HEREN.'*

God noemt het kwade geen goed; Hij laat echter alles – zowel het kwade als het goede – samenwerken ten goede. Zaken die niet in overeenstemming zijn met de liefde worden hier niet goedgepraat.

Onze hemelse Vader begrijpt het volkomen, wanneer wij vanuit de mens nog moeite hebben met het principe, dat Hij alles laat samenwerken ten goede voor hen die Hem liefhebben. Wij zien hier de logica niet van in en kunnen dit soms gewoon niet aan wanneer ons hart verzinkt in diep verdriet. In deze waarheid staan is een genadegave, omdat wij van onszelf niet bij machte zijn op een geestelijke wijze het goede zowel als het kwade te aanvaarden uit Gods hand. De menselijke wijze van aanvaarden is vaak al veel te hoog gegrepen!

Vanuit de mens hebben wij het uiteraard moeilijk met het gegeven dat God alles laat samenwerken ten goede, omdat wij dit betrekken op datgene wat er met ons of met de mensen om

ons heen is gebeurd. Maar daar gaat het hier ten diepste helemaal niet om. Dat God alles laat samenwerken ten goede heeft niets te maken met hetgeen hier op aarde aan vreugdevolle en verdrietige zaken speelt, maar slaat op onze van God gegeven bestemming. Het is nodig dat onze manier van waarnemen wordt vernieuwd, zodat wij volgens Gods dimensie leren waarnemen. De Zoon is letterlijk voor ons gestorven, opgewekt en verheerlijkt om uiteindelijk allen voor te gaan in deze weg. Wij zullen echter ook op een figuurlijke wijze moeten sterven, om hiermee deelachtig te kunnen worden aan dezelfde gezindheid als die van de Zoon. 2 Korinthiërs 5 vers 14 tot en met 18 geeft aan:

‘Want de liefde van Christus dringt ons, dit oordelend: dat Eén ten behoeve van allen stierf, dus zijn zij allen gestorven. En Hij stierf ten behoeve van allen, opdat de levenden niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Die welke ten behoeve van hen stierf en opgewekt werd, zodat wij, vanaf nu, niemand waarnemen naar het vlees. Maar zelfs indien wij Christus naar het vlees gekend hebben, kennen wij Hem nu niet meer. Daarom: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping. Het oude ging voorbij. Neem waar! Het is nieuw geworden! En dit alles is uit God, Die ons met Zich verzoent door Christus en ons de bediening van de verzoening geeft (...)’^[NCV]

Het ‘nieuw maken’ vindt allereerst plaats in ons innerlijk en daarvoor zal de oude gezindheid moeten wijken.

Onze bestemming is: gelijkvormigheid aan het beeld van de Zoon, Die Zelf het beeld van de Vader is. Daarom zal alles ‘samenwerken naar binnen in goed’, omdat God bij machte is alles in ons leven ten bate te laten zijn van het tot stand brengen van deze gelijkvormigheid. Hoe kunnen wij gelijkvormig aan het beeld van de Zoon worden gemaakt, wanneer wij niet zouden weten wat lijden inhoudt?! Hoe kunnen wij in de ko-

mende tijdperken, wanneer wij onze toekomstige bediening zijn ingegaan, Gods genade (be)tonen aan andersoortige schepselen wanneer wij niet hebben geleerd wat lichamelijk, psychisch en geestelijk (mede)lijden is? Wanneer wij hierin niet zouden gelijken op de Zoon, Die ons daarin is voorgedaan?

Zoals Jezus hier op aarde lijden onderging, zo kunnen ook wij lijden in ons leven ondervinden vanwege de ons van God gegeven bediening in dit leven, maar juist ook omwille van onze bediening in de toekomst. Nu kan onze bediening uiteraard niet in de schaduw staan van het ambt dat de Zoon van God bekleedt, maar wij zullen toch een lichaam ontvangen dat gelijkvormig zal zijn aan dat van de Zoon.

'Want ons domein behoort aan de hemelen toe, waaruit wij ook de Redder verwachten, de Heer Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam zal omzetten, gelijkvormig aan Zijn heerlijkheidslichaam in overeenstemming met de werkzaamheid die Hem zelfs in staat stelt het al aan Zichzelf te onderschikken.' ⁱ Fil. 3: 20-21 [NCV]

'Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen de heerlijkheid die naar binnen in ons geopenbaard zal worden, want vol spanning verwacht de schepping de openbaring van de zonen van God. Want aan de vruchteloosheid was de schepping onderschikt geworden, niet vrijwillig, maar door Hem Die onderschikt, in de verwachting dat ook deze schepping bevrijd zal worden van de slavernij van de vergankelijkheid, tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij hebben waargenomen dat de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt. En niet alleen dat, maar ook wij, de eerstelingen van de geest hebbend, ook wij zelf kreunen in onszelf, zoonschap verwachgend, de verlossing van ons lichaam.' ⁱ Rom. 8: 18-23 [NCV]

Hoe zouden wij ooit andere schepselen op een God welgevallige wijze liefde en genade kunnen betonen, wanneer wij niet zouden kunnen meevoelen met het lijden als de ganse schepping daar aan onderhevig is?

Voor de mens heeft lijden te maken met straf, wij associëren lijden met schuld. Wij denken dat wij niet (meer) geliefd zijn door God wanneer ons onheil treft... Maar niets is minder waar. Denk aan de verdrukkingen van Christus! Paulus had het dan ook op een heel bijzondere manier over ‘lijden voor Christus’ in Filippenzen 1 vers 29 en 30:

‘Want aan jullie is de genade geschonken, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, dezelfde worsteling hebbend die jullie in mij zien en nu over mij horen.’^[NCV]

Nu springen er in deze tekst meteen twee dingen in het oog: lijden wordt in één adem genoemd met genade. Sterker nog, lijden voor Christus is genade! Het heeft dus niets van doen met straf, schuld of niet (meer) geliefd zijn. Daarnaast wordt expliciet vermeld, dat zowel het lijden als het in Hem geloven een genadegunst van God is. Met andere woorden: geen keus van mensen! Het is goed om hier nogmaals op gewezen te worden, omdat onze manier van denken zo doortrokken is van onze eigen vermogens om zelf voor het geloof – en mogelijk aanverwant lijden – te kiezen.

Zoals een mens niet zelf voor het geloof kan kiezen maar daartoe door God wordt uitverkozen, zo kan een mens ook niet zelf voor het lijden voor Christus kiezen tenzij God hem daartoe uitverkiest.

Dit zijn helemaal geen menselijke keuzes en laten wij dat er ook alsjeblieft niet van maken! Dit zijn geestelijke genadegaven die dan ook alleen als een genadegunst kunnen worden

ervaren als God het hart daartoe heeft geopend. Alleen Gods liefde is bij machte ons bloedende hart – dat eenvoudigweg niet lijden wíl, maar hier mogelijk tegen in opstand komt – te bemoedigen en te helen. Dit is een geestelijk proces dat niet uit de menselijke psyche voortkomt en een totaal andere manier van standhouden bewerkstelligt, dan ooit uit de menselijke psyche zou kunnen voortkomen.

Onlangs zag ik op televisie een verhandeling over een in oppraak geraakt experiment met achtjarige kinderen. Het betrof het experiment dat Jane Elliott – een onderwijzeres aan een lagere school in Riceville, Iowa, Amerika – in 1968 besloot uit te voeren naar aanleiding van rassendiscriminatie. Het ging zo:

De lerares verdeelde de klas in twee groepen: een groep die bestond uit kinderen met bruine ogen en een groep die bestond uit kinderen met blauwe ogen.

De kinderen met bruine ogen kregen vervolgens allerlei privileges en de kinderen met blauwe ogen werden achtergesteld. Daarnaast prees Elliott de bruinogige kinderen voortdurend, terwijl de blauwogige kinderen werden afgekraakt. Waar de kinderen tot dan toe een enigszins harmonieus geheel met elkaar hadden gevormd, ontstonden nu onderlinge vechtpartijtjes, treiterijen en intimidaties.

Een dag later keerde Elliott het principe om: nu waren de blauwogige kinderen in de gratie en vormden zij de superieure groep. Wat bleek? Deze blauwogige kinderen gingen heel anders om met de aan hen gegeven macht. Ze gedroegen zich veel milder ten opzichte van de bruinogige kinderen, omdat zij hadden geleerd van hun persoonlijke ervaringen.

Wij zijn vanuit de mens veelal gericht op de korte termijn en dat wil in dezen zeggen: het nú, dit aardse leven. Het gaat onze hemelse Vader niet om een ‘menselijk begrijpen’ maar om een ‘geestelijk begrijpen’ in overeenstemming met Zijn geestelijke maatstaven. Dat is een denkwijze die niets te maken heeft met

een menselijk begrijpen, ordenen en plaatsen van tal van verdrietige zaken die hier op aarde plaatshebben.

‘Wij nu ontvingen niet de geest van de wereld, maar de geest uit God, opdat wij zouden waarnemen wat ons door God genadevol geschonken werd, waarvan wij ook spreken, niet in woorden geleerd door menselijke wijsheid, maar geleerd door de geest, geestelijke dingen met geestelijke woorden beoordelend.’ ¹Kor. 2: 12-13 [NCV]

Wanneer wij gelijkvormig aan het beeld van de Zoon willen worden, zullen wij moeten wijten wat het is om de minste te zijn. Dan zullen wij moeten wijten wat het is om te dienen, voordat wij met Hem zullen mogen heersen. Mattheüs 20 vers 26 tot en met 28 [NBG-vertaling] zegt, ons ten voorbeeld:

‘Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen (...)’

Het gevolg daarvan is dat wij ons in onze bediening in dit leven – maar meer nog in onze bediening in de toekomst, wanneer ons macht gegeven zal worden – veel milder zullen kunnen opstellen ten aanzien van andersoortige schepselen, wanneer wij hen mogen richten op de waarheid van Gods liefde.

Zijn wij gaan ervaren dat niet ‘een menselijk begrijpen van God’ ons verder brengt, maar een ontvangen geestelijk begrijpen... vanuit God? In geestelijke zin kan God dus maken dat alles zal samenwerken naar binnen in goed, maar Hij begrijpt het, als Vader, natuurlijk volkomen dat wij vanuit de menselijke gedachtegang het ‘nut’ van veel zaken hier op aarde absoluut niet zullen inzien.

Zijn wij bereid om te aanvaarden dat God alle dingen laat samenwerken ten dienste van het doel dat Hij Zichzelf heeft gesteld? Het doel dat wij – dwars door alles heen – gelijkvormig worden gemaakt aan het beeld van Zijn Zoon, tot meerdere eer en verheerlijking van Zijn heilige Naam? Dit kan alleen een ontvangen leerproces zijn. Dat ‘God alles laat samenwerken naar binnen in goed’ heeft van doen met het goede werk dat Hij onder ons onderneemt en ook voltooien zal. Alles staat of valt daarom met het gegeven of wij nu al – als eerstelingen – volgens Gods voornemen geroepen zijn, of wij tevoren gekend en bestemd zijn tot gelijkvormigheid aan het beeld van de Zoon.

Samenvatting uit:

‘Eén voor allen’ – Een hommage aan Gods vermogen (2014).
Inge van Wijnen-van ’t Veer. Hoenderloo: Novapres.
www.godsvermogen.nl

Hebreeuws denken – uitleg of inleg?

Wat is ‘Hebreeuws denken?’

Wat bedoelt men met de term ‘Hebreeuws denken’? Daarvan zijn omschrijvingen te vinden die in wezen weinig van elkaar verschillen:

- Het denken zoals dat zich ontwikkeld heeft binnen het Joodse volk vanuit hun traditie.
- Het denken dat zich ontwikkeld heeft binnen het Joodse volk vanuit hun traditie, tegenover het Griekse waarmee het christendom zich van Israël heeft losgemaakt.
- Er is sprake van een tegenstelling tussen ‘oosters’ en ‘westers’ denken: Hebreeuws denkt actief en spreekt tot het hart, terwijl Grieks op kennis gericht is en tot het verstand spreekt.
- Het denken overeenkomstig de setting van de Semitisch-Hebreeuwse cultuur, waarin het denken zich concentreert op heel concrete dingen, die men wél kan zien, horen, ruiken, proeven of voelen.

Schriftinleg

De rode draad door deze denkbeelden is de *tegenstelling* die men meent te zien tussen het gedachtegoed van de Hebreeuwse en van de Griekse Schrift. De Griekse denkende westerlingen zouden zich verwijderd hebben van de wijze van denken door oosterlingen, de Joden, in hun Semitische cultuur. Men doet voorkomen alsof de Hebreeuwse en de Griekse taal van de heilige Schrift twee verschillende gedachtewerelden vertegenwoordigen.

Zoals ik hierna duidelijk zal maken, berusten deze opvattingen niet op Schriftuitleg, doch op een onzalige vorm van Schriftinleg.

Heel de Schrift

Het is zoals de apostel Paulus, de Jood die was opgeleid aan de voeten van Gamaliël en tot de farizeeën had behoord, benadrukte: *‘Héél de Schrift is God-geademd ... [ΘΕΟΤΝΕΥC-ΤΟC]*,^{2Tim.3:16[NCV]} Dat geldt dus voor zowel de Hebreeuwse als de Griekse Schrift.

Het is *God* Die Zijn volk geschriften gegeven heeft in bevoordingen die precies zo zijn als Hij door Zijn geest de schrijvers heeft laten optekenen. De Hebreeuwse Schrift is de *vrucht van Gods geest* en van niets en niemand anders!

Ook Petrus stelt dat door heilige geest gedragen heilige mensen vanaf God spraken.^{2Petr.1:21}

Omdat de Schrift van Hem afkomt en niet van een mens-kind, moet zij in haar pure vorm en lezing geëerbiedigd worden.

Traditie

Wat was er eerder: de kip of het ei, de traditie van het Joodse volk of Gods Woord? Het is zonneklaar dat Gods Woord er het eerst was! Daarover zijn Genesis 1 en Johannes 1 zeer stellig.

Toen het Woord van de HEER [רַבֵּר יְהוָה]¹ tot Abram kwam, leidde het tot zijn afzondering en uiteindelijk tot het ontstaan van het volk Israël. God sprak tot hem in duidelijke, niet voor andere uitleg vatbare woorden, anders zou Abram nimmer zoveel risico hebben durven nemen.

Het latere Israël nam het echter bij tijd en wijle niet zo nauw met Gods woord en hield er dan tradities op na die voor God een gruwel waren. De enige traditie die Hij acceptabel achtte, was de overlevering en naleving van Zijn Woord.

Wie rekening wenst te houden met de ‘tradities’ van Israël moet zich bewaren voor de stroming in de moderne theologie,

¹ De Hebreeuwse letters zijn van rechts naar links geschreven; de bijbehorende Latijnse (gewone) letters van links naar rechts.

die, verre van wat door God geleerd is, Zijn Woord bezoedelt met inleg vanuit menselijke traditie!

Twee maten

Wie een tegenstelling ziet tussen de Hebreeuwse en de Griekse Schrift, meet in feite met twee maten. Juist dát is de HEER een gruwel: *'steen en steen, efa en efa is een gruwel voor IEUE, zo 'n tweeketal.'* ^{Spr.20:10[NCV]} Dat zijn ondubbelzinnige woorden! Wie een steen als gewicht hanteert en, voor hetzelfde, ook een efa [ca. 22 kg], doet iets dat de HEER verafschuwt.

Zou dat ook niet gelden voor de wijze van omgaan met Gods Woord? Wie de woorden van de Schrift nu eens Hebreeuws denkend en dan weer Grieks denkend afweegt, zou hij niet met twee ongelijke maten meten?

Denkfout

Geleerden zijn net zo feilbaar als alle andere mensen. Ook zij kunnen logische denkfouten maken. Als het denken van de Joden in het Hebreeuws gebeurt, betekent dat niet automatisch dat de Hebreeuwse Schrift aansluit bij Joods denken. Bij sommigen heeft dat zelfs geleid tot 'Joods doen' – alsof Paulus nooit de Galatenbrief geschreven heeft!

God heeft in de Hebreeuwse en in de Griekse Schrift *Zijn* denken vastgelegd en van niets en niemand anders! Het is *Zijn* Woord dat aan het denken, doen en laten van vooreerst de Joden en later ook van de niet-Joden richting beoogt te geven. Evenzo is het een onmiskenbare denkfout te menen dat Zijn Griekse taalgebruik 'dus' aansluit bij het denken van de Grieken.

Gods taal is puur

Gods Woord is, net als Hijzelf, één. Het maakt dan niet uit in welke taal Hij Zich uitgedrukt heeft, want zowel in het Hebreeuws als in het Grieks spreekt die Ene God, de onzichtbare God van Wie onze Heer Jezus Christus beeld is en in Wie het

al zijn samenhang heeft. ^{Kol.1:15 en 17} God volgt in Zijn Woord geen menselijke tradities en meet evenmin met twee maten – alsof Hij in het Hebreeuws iets anders zou bedoelen dan in het Grieks. God heeft Zijn Woord weliswaar in twee talen¹ gesproken, maar beslist niet met een gespleten tong. Wanneer het Woord des HEREn [רַבֵּר יְהוָה] een mens bereikte, was dat ondubbelzinnig en helder. ‘De uitspraken [אמרת] van Jahweh zijn puur.’ ^{2Sam.22:31}

Stelt u zich eens voor wanneer dat níet zo zou zijn. Hoe zou Gods Woord [רַבֵּר] dan ooit een lamp voor uw voet en een licht voor uw pad kunnen zijn? ^{Ps.119:105} Wie Gods Woord bedekt met eigen denken, bedekt de lamp voor zijn voet en dimt het licht op zijn pad en raakt in dat donker hopeloos verdwaald.

Gods Woord is licht

Hebreeuws is de taal van het hout waaraan Gods Zoon gehangen werd en het Grieks de taal van de bloesem van het nieuwe leven dat uit dat hout is uitgelopen door de levendmaking en verheerlijking van Jezus, Die de Christus is. ^{Rom.3:22-25}

Wat in de Hebreeuwse Schrift nog niet onthuld of vervuld was, treedt in de Griekse Schrift in het oogverblindende licht van Gods liefde en genade, uitgedrukt in Zijn Zoon, onze Heer en Redder, Jezus Christus.

De Griekse taal was voor God bij uitstek geschikt om over het nieuwe dat onze Heer in de wereld bracht, geen enkele twijfel te laten bestaan. Dat mensen wél aan Zijn woorden twijfelen, is een probleem van een geheel ander kaliber.

Gods Woord is duidelijk

Een voorbeeld: in de theologie doen merkwaardige en eigenwijze denkbelden de ronde over Jesaja 45:23, waar God, bij monde van de profeet, voorzegt, dat ‘alle knie’ zich voor Hem

¹ Het Aramees – o.a. in de boeken Daniël en Ezra - gemakshalve tot het Hebreeuws gerekend; beide zijn Semitische talen met betrekkelijk geringe verschillen.

zal buigen. De vertaling van het Hebreeuwse ‘alle knie’ [כָּרַךְ-כָּל] in de Griekse Septuaginta [ΠΑΝ ΓΟΝΥ], vinden wij letterlijk zo terug in Romeinen 14:11. Wie dan nog twijfelt over het universele ‘alle’, treft precies dezelfde woorden aan in Filippenzen 2:10 – ‘... opdat in de naam van Jezus zich alle knie [ΠΑΝ ΓΟΝΥ] buigt van de hemelingen en van hen die op aarde en van hen die onder de aarde zijn ...’

De context van dit Schriftwoord is duidelijk: het gaat om de erkenning dat Jezus Christus de *Kurios* is, en wel tot verheerlijking van God, de Vader!

Velen kunnen niet geloven wat de apostel Paulus schrijft in 1 Korinthiërs 15:28, dat God uiteindelijk ‘alles in allen’ [ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΠΑCΙΝ]¹ zal worden. Wie meent in deze heldere, zekere en verrukkelijke woorden van God Hebreeuws of Grieks denken te onderscheiden, verwijdert zich van Gods denken en begeeft zich in het drijfzand van zijn eigen denken.

Gods Woord legt Gods Woord uit

De woorden van het Hebreeuws moeten, net als de Griekse woorden, in hun context begrepen worden. Laat de door God geademde Schrift de Schrift uitleggen! Dat is precies wat met de concordante vertaalmethode in praktijk wordt gebracht.

Dat men woorden beschouwt als meerzinnig, wel of niet abstract, wel of geen objectieve waarheid bedoelend of het resultaat van analytisch of synthetisch denken, zijn geen constatering die berusten op een strikt lezen van wat er staat, maar op lezen door een bril van menselijk vooroordeel.

Van dat laatste zijn de vertalingen van het Hebreeuwse woord ‘olam’ [עוֹלָם] en van het Griekse aioon [ΑΙΩΝ] een welhaast berucht voorbeeld. Daarvan heeft menselijk denken ‘eeuwig’ gemaakt, waarbij men meent dat ‘eeuwig’ een tijd is die niet tot het heden beperkt, maar oneindig is. In strijd met

¹ In de codex Sinaiticus staat ΤΑ ΠΑΝΤΑ, maar in de codices Alexandrinus en Vaticanus ontbreekt ΤΑ.

alle logica vertaalde men מְעוֹלָם עד-עוֹלָם toch met ‘van eeuwigheid tot eeuwigheid’ o.a. Ps.90:2 en הִפְרוּ בְרִית עוֹלָם ‘zij hebben het eeuwig verbond verbroken.’ Jes.24:5 Eeuwig was toch oneindig?

Dat menselijk denken eerder geneigd is om eigen gedachten in Gods Woord te leggen dan Gods gedachten uit Zijn Woord te putten, blijkt wel uit de gangbare Bijbelvertalingen, in dit voorbeeld uit de vele verschillende vertalingen van het Hebreeuwse woord ‘olam’ [עוֹלָם]. Een bloemlezing uit de NBG-vertaling van 1951: altoos, altoosdurend, eeuwig, eeuwigheid, in verre tijden, lange tijd, oud, overoud, uit de oertijd, van ouds af, van oudsher, van weleer, vanouds, voor altijd, voorlang. De concordante vertaalmethode gebruikt voor dit Hebreeuwse woord ‘eon’ en ‘eonisch’ en sluit zo aan bij de daarmee overeenkomende Griekse woorden aion [ΑΙΩΝ] en aionion [ΑΙΩΝΙΟΝ].¹

Joodse auteurs schreven Grieks

Ook Gods in het Grieks gestelde Woord luidt precies zó als Hij dat door Zijn geest ingegeven heeft bij onder anderen Mattheus, Lucas, Johannes, Jacobus, Petrus en vooral de apostel Paulus. Het waren *Joden* die Hij Zijn woorden door Zijn geest in-gaf.²

Je zou van de aanhangers van de leer van het Hebreeuwse denken toch verwachten, dat zij dit ook in de Griekse Schrift herkenden.

¹ Uitkomst van het vergelijken van de citaten uit de Septuaginta in de Griekse Schrift met de overeenkomstige Hebreeuwse vindplaatsen.

² Alleen bij Lucas betwijfelen Schriftgeleerden of hij Jood was. Men neemt slechts aan dat hij de schrijver is van het naar hem vernoemde evangelie en van het boek Handelingen. Dit is niet zonder meer uit de Schrift zelf af te leiden. Het zijn latere christelijke schrijvers, onder wie Irenaeus, die van zijn auteurschap overtuigd waren. Niettemin staat vast dat de schrijver van “Het Evangelie naar Lucas” en het boek Handelingen goed op de hoogte was van het Joodse leven in zijn dagen.

Paulus heeft het in het Grieks bijvoorbeeld over ‘nacht en dag’.^{o.a. 1Thess.2:9} Hij was immers Jood en had geen reden om af te wijken van de Joodse dagindeling. In zijn brieven refereert hij vaak aan de Septuaginta met verwijzingen en citaten. Daarmee maken niet de gehele Septuaginta, maar de desbetreffende citaten en verwijzingen als zodanig deel uit van Gods Woord, omdat zij door Hem in de Griekse Schrift opgenomen zijn. Dat is een sterke aanwijzing voor de hechte, onverbreekelijke samenhang van de *gehele* Schrift, zowel in haar Hebreeuwse als in haar Griekse taal. Daarin is geen greintje te bespeuren van een Hebreeuws of Grieks denken zoals sommigen daarvoor thans propaganda maken.

Tot slot

Dit artikel laat zien, dat er geen sprake kan zijn van een tegenstelling tussen de Hebreeuwse en Griekse Schrift. Beide zijn aan Gods geest ontsproten en aan Zijn schrijvers doorgegeven. Zelfs de Hebreeuwse en Griekse lettertekens hebben veelbetekende overeenkomsten.

De door God geademde woorden moeten echter verstaan worden zoals Hij ze gebruikt en bedoeld heeft. Dat eist van de lezer van de Hebreeuwse Schrift evenveel inspanning als bij het lezen van de Griekse Schrift. De Schrift moet de Schrift verklaren en mag daarbij niet vermengd worden met opvattingen uit de cultuur of de traditie in het Midden-Oosten of van het Hellenisme.

Hart en verstand gaan samen in onder meer de vaderlijke woorden van Paulus aan Timotheüs, luidende: *‘Houd een **patroon van gezonde woorden** aan, die je van mij hoort, in geloof en liefde, in Christus Jezus. Bewaak het ideale toevertrouwde door heilige geest die in ons inwoont.*’^{2Tim.1:13-14}

AED

Vóór de verontwaardiging¹ gered.

'God echter bewijst Zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is. Veel meer zullen wij derhalve, thans door Zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de verontwaardiging.' ^{Rom.5:8 en 9}

Menselijke liefde is gericht op prettige eigenschappen en sympathie van anderen. Daarom is die liefde zo wisselvallig en brengt zij maar zelden de kostbare vruchten van onbaatzuchtige liefde voort.

Met Gods liefde is dat heel anders. Onze woorden zijn niet toereikend om deze liefde te beschrijven, of naar behoren op juiste waarde te schatten. Zij is een levende werkelijkheid geworden in de Zoon van Zijn liefde.^{Kol.1:13} Zijn werk als Zoon van God in de heerlijkheid, Zijn leven, lijden en sterven als Zoon van de mensen op de aarde, is geopenbaarde, tastbare, liefde van God, die alle aanbidding waard is.

Het bijzondere van deze liefde is dat zij het grootste offer voor ons heeft gebracht, hoewel wij dat niet waard waren en wij zelfs niet de minste moeite hadden gedaan om deze liefde te verdienen. Integendeel: toen wij zondaren waren, door en door onrechtvaardig, onbruikbaar voor Hem, heeft God Zijn liefde aan ons geschonken; daarom is Christus voor ons aan het kruis

¹ In de Nederlandse concordante vertaling wordt het Griekse woord 'orgê' vertaald:
– met **verontwaardiging** als het over God gaat: '*... gered van de **verontwaardiging**.*' ^{Rom.5:9} [NBG51: '... behouden worden voor de toorn.'];
– met **toorn** in relatie tot mensen en tot zondig: '*Laat de zon niet ondergaan over je **toorn**.*' ^{Ef.4:26} [Red.]

gestorven – voor jou en mij. Dat is liefde van God! Wie wil er nog iets zeggen over menselijke liefde?

Toen aan het begin van de geschiedenis van de mensheid Kaïn zijn broer Abel doodsloeg, schreeuwde diens bloed tot God om wraak en het werd voor hem, Kaïn, tot een nooit eindigende vloek. ^{Gen.4:9-12} Toen Christus voor ons op Golgotha stierf en Zijn bloed vergoot, toen werd dit tot een nooit eindigend krachtig getuigenis van Gods genade, die in gerechtigheid voor ons overvloedig is. En met alle dankbare waardering voor dit feit neemt in ons het getuigenis van Goddelijke liefde en genade op krachtige, heiligende wijze toe.

Als Gods liefde zo groot is, *hoeveel te meer* zullen wij dan door Hem gered worden vóór de verontwaardiging, die in de toekomst over alle weerspanning en ongerechtigheid van de mensen op aarde zal worden uitgegoten. ^{Ef.5:6; Op.6:17 e.a.} Dit mag voor ons tot vreugdevolle zekerheid worden, ook in alle nood en vijandschap op aarde en al het menselijk onvermogen om deze te overwinnen; wij kunnen daarin de wijze goddelijke raad herkennen, die tegen deze achtergrond van Zijn heerschappij gerealiseerd zal worden.

Laten wij daarom nuchter zijn en het pantser van het geloof en de liefde aandoen, samen met de helm, die de verwachting van de redding is, om onze gedachten steeds op Gods beloften te richten. *‘Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot toe-eigening van de redding door onze Here Jezus Christus.’* ^{1Thess.5:8,9}

In deze geloofshouding mogen wij in de kracht van de heilige geest, tegen al het gebeuren op deze wereld in, vol vertrouwen zijn.

Prolingheuer, Wilhelm (1986). *Unausforschlicher Reichtum, 1986/2*. (Vertaling: ajjj).

Een brief van Christus

De apostel Paulus heeft *dertien brieven* geschreven die in onze bijbel staan. In een van deze brieven schrijft hij aan de gemeente in Korinthe, dat er nóg een brief is: de Korinthiërs zelf. *'Julie zijn onze brief, gegraveerd in ons hart, bekend en gelezen door alle mensen'*, ^{2Kor.3:2} een brief die door de dienst van de apostel is onthuld. Het is geen brief, die met inkt is geschreven, maar een brief die geschreven is met de geest van de levende God.

Het is best bijzonder dat Paulus zo over de Korinthiërs schrijft. Zij waren het met elkaar en met Paulus vaak oneens. Zij waren verdeeld in verschillende kampen en volgden verschillende leraren, zoals wij dat kunnen lezen in de eerste brief die Paulus aan hen schreef. Niet dat die leraren zo verschillend waren, maar zij waren verschillend geworden. De ene groep volgde Paulus, de andere groep volgde Apollos, maar beiden zijn dienaars door wie zij – zoals de Heer het aan eenieder geeft – geloven.

God is de Enige Die belangrijk is, want Hij is het Die de groei geeft. Welke dienaar plant, of welke dienaar water geeft aan de planten, dat betekent niets. ^{vgl. 1Kor.3:3-8}

In het stukje in de tweede brief aan de Korinthiërs (waar ik mee begon – dat zij een brief van Christus zijn) was alle rumoer nog niet helemaal verdwenen.

Ook de weerstand tegen de apostel stak hier en daar nog de kop op. Zo in de trant van: wie ben jij nu helemaal, laat je diploma's eens zien, zouden wij in onze tijd zeggen. Zij vroegen hem: heb je wel een aanbevelingsbrief om aan te tonen, dat je bevoegd bent om apostel te zijn?

Paulus antwoordt niet op hetzelfde niveau als waarop zij hun vragen stelden. Hij geeft een antwoord, dat op Gods werk gebaseerd is: kijk eens naar de gelovigen in jullie midden. Heeft God niet Zijn werk in hen gedaan, net zoals God dat gedaan heeft in ons, en zoals Hij ons de bekwaamheid heeft gegeven om dit dienstwerk te doen?

De apostel wijst erop dat Gods geest mensen verandert. Hij reageert op hen die zijn bevoegdheid in twijfel trekken, in een houding van verzoening.

Een paar bladzijden verder schrijft hij over die verzoening, die God in het hart van gelovigen heeft gelegd en aan wie Hij de dienst van verzoening heeft toevertrouwd.^{2Kor.5:18-19}

Al in een vroegere brief schrijft Paulus over de gelovigen in Thessalonica, dat zij voorbeelden geworden waren voor al de gelovigen in Macedonië en Achaje.

Het evangelie van genade en verzoening, dat haar werk deed in Korinthe en in Thessalonica, in Filippi en Kolosse en in zoveel andere plaatselijke gemeenten, door de kracht die God eraan geeft, werkt ook in ons, gelovigen, die God geroepen heeft. Deze *'veertiende brief'* is nog niet af. God schrijft met Zijn geest ook in ons hart Zijn woorden, die ons zullen maken tot een brief van Christus in deze tijd; een brief, die de genade leesbaar maakt, die de verzoening tastbaar maakt, die de warmte van de onderlinge zelfde gezindheid uitstraalt door de liefde van God, die Hij in ons hart heeft uitgegoten.

Gijs Bernouw

Geestelijke Lichamen

Iedere geestelijke zegen te midden van de *hemelingen* is de onze, ^{Ef.1:3} want we zullen als Christus zijn wanneer we Hem zien zoals Hij is. ^{1Joh.3:2}

Onze basiszegen zal een geestelijk, hemels lichaam zijn, zoals Hij heeft sinds Hij was levend gemaakt, opgewekt en opgestaan – na Zijn offerdood aan het kruis. Hij komt voor ons en wanneer we Zijn roepstem horen, zal onze eerste indruk het gevolg zijn van een grote *verandering*. Onze lichamen veranderen van ziels, stervend, aan bederf onderhevig, aards in lichamen vol geestelijke vitaliteit en kracht. Zo zijn wij in staat de aarde te verlaten, zonder moeite op te stijgen om onze Heer in de lucht te ontmoeten. ^{1Thess.4:17}

Christus bezat al een geestelijk lichaam waarmee Hij zichtbaar werd voor Zijn discipelen na Zijn opstanding. Dit kan ons helpen op dat gezegende moment vooruit te lopen, op onze toekomst vol geluk, te midden van de hemelingen. Daarom zullen we zorgvuldig overdenken, wat in de Schrift geopenbaard is over dit geestelijke lichaam.

Lucas' verslag gaat over Christus als de Zoon van Adam. Daaruit blijkt Zijn brede relatie met de mensheid. Hij geeft ons verschillende keren zicht op Zijn geestelijk lichaam na Zijn opstanding. ^{Luc.24}

Christus' lichaam zichtbaar gemaakt

Christus' geestelijk lichaam werd *zichtbaar* voor de discipelen tijdens de 40 dagen na Zijn opstanding. ^{Hand.1:3} Het gebruik van de Griekse werkwoordsvorm suggereert dat Zijn lichaam als een licht was, dat Hij kon dat aanpassen aan het gezichtsvermogen van aardse, zielse discipelen. Niet gedimd – zoals toen Saulus van Tarsus Hem voor het eerst zag op weg naar Damascus – zou de enorme straling hun ogen verblinden en er schellen op gevormd hebben, zodat zij niets meer konden zien.

Aan de andere kant kon Hij verdwijnen door de frequentie van de trilling te veranderen, zodat Hij niet door mensen waargenomen kon worden en Zijn lichaam voor hen onzichtbaar werd.

Wanneer onze huidige, vleeselijke toestand veranderd wordt – omgezet tot verheerlijkte, hemelse lichamen – dan zullen we Hem zien zoals *Hij is*. Tot die tijd zou dat ons verblinden wanneer we Hem zouden *zien*, net als bij Saulus van Tarsus het geval was. Daarom zwakte Christus Zijn heerlijkheid af toen Hij verscheen aan Zijn aardse discipelen om aan hun gebrek aan geest(elijk inzicht) tegemoet te komen. Omdat onze geestelijke situatie op dit moment veel op die van hen destijds lijkt, kan het ons helpen hun reacties op Zijn verschijning te bestuderen. Wanneer we zelf eenmaal ons geestelijk lichaam hebben ontvangen, kan het nodig zijn de heerlijkheid ervan af te zwakken, wanneer we Zijn aardse koninkrijk bezoeken.

Geestelijke achtergrond

Het kan ons helpen in het verstaan en waarderen van Gods wegen en werk, wanneer we aandacht schenken aan de *geestelijke* achtergrond van hen die de Opgestane *zagen*, en aan de plaats die zij innemen in Gods plan. Ook is het goed zicht te krijgen op de ‘wetenschappelijke’ grondslag van het licht en zweefvermogen, of gebrek aan gewicht van Zijn lichaam.

Hij werd gezien door Zijn ergste vijand, en door Zijn beste vrienden en apostelen, onder verschillende omstandigheden, en Hij kon Zijn plaats en verschijning in overeenstemming brengen met *hun geestelijke toestand*.

De vrouwen

Toen de Galileese vrouwen naar het graf kwamen, brachten zij olie en specerijen mee om te voorkomen dat Zijn lichaam zou ontbinden, hoewel koning David nadrukkelijk over Christus voorzegde: ‘... *noch* [zult Gij] *Uw Heilige ontbinding doen zien*.’ ^{Hand.2:27; Ps.16:10}

Deze vrouwen bedoelden het ongetwijfeld goed, maar het blijft een feit, dat bij hen het *geloof* ontbrak dat David had. Deze maatregelen waren in het geval van Christus niet nodig. Hij was het Anti-type van de offers, de Enige die echt vlekkeloos was.^{Lev.1:3} Daarom *vonden zij het Lichaam niet* toen zij naar het graf gingen.^{Luc.24:3}

Als zij hadden *geloofd*, zouden zij niet gezocht hebben naar een lichaam dat aan bederf onderhevig was.^{Joh.20:9} De Jezus die zij zochten was daar niet. Zelfs Maria, die ontroostbaar was, herkende Hem niet. Zij dacht dat Hij de tuinman was.^{Joh.20:15} Hij verscheen zelfs nog nederiger dan vóór Zijn dood.

Twee hemelvaarten van Christus

Christus, onze Heer, Die ons naar Zich toe zal roepen, wanneer wij opstijgen in de lucht, steeg zelf *tweemaal* op naar Vader. Zijn eerste hemelvaart was privé, direct na Zijn opstanding, *vóór* de 40 dagen die voorafgingen aan Zijn openbare hemelvaart vanaf de Olijfberg. Dit komt waarschijnlijk overeen met Zijn komst voor ons.^{Joh.20:17; 1Thess.4:13-18}

Tegen Maria zei Hij: “***Raak Mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren naar Mijn Vader.***”^{Joh.20:17} Hij vermeid elk contact met Zijn Joodse discipelen tot na het moment dat Zijn *letterlijke* lichaam opgestegen was naar de Vader.

Zo zal Hij ook opstijgen met Zijn *geestelijke* gezamenlijk-lichaam, de uitgeroepen gemeente, voordat Hij contact maakt met het volk (lichaam) Israël.

Bethanië, de ‘nederige woonplaats’ van Maria en Martha, aan de andere kant van de Olijfberg, was het toneel van Zijn tweede hemelvaart.

En net zoals bij Zijn eerste hemelvaart *scheidt* Hij Zich van hen *af* voor een onderbreking, voordat Hij wordt weggevoerd naar de hemel.

Wijst dit niet op de huidige hemelse onderbreking, waarin de bediening van Paulus (zijn naam betekent: pauze/onderbreking) gepredikt wordt?

Niet alleen wees Israël, als volk, de opgestane Christus af tijdens de periode van Handelingen, maar zelfs *Zijn eigen discipelen* herkenden Hem eerst niet. Tegen hen zei Hij:

*“O, onverstandigen en tragen van hart, dat jullie niet **gelo-ven alles** wat de profeten gesproken hebben!”* ^{Luc.24:25} Deze verschijningen aan Zijn eigen discipelen zijn een voorafscha-duwing van de latere verwerping van hun Messias door Israël als natie.

Deze achtergrond is voor ons bijzonder nuttig, gezien de *te-genstelling* tot Zijn laatste en verheerlijkte verschijning, buiten het land, aan Zijn grootste vijand: Saulus van Tarsus. Hij maakt het huidige beheer van hemelse genade en heerlijkheid bekend.

De uitstraling van Christus' hemelse lichaam, veel sterker dan het licht van de zon, *verblindde* de *vleselijke* ogen van de geringste van Zijn dienstknechten: zij *verlichtte* echter zijn *geest*, zodat hij niet anders kon dan Hem herkennen. ^{Hand.9:3}

Lucas' evangelie

Het evangelie van Lucas maakt Christus bekend als de Mens; Zijn afstamming gaat terug tot Adam. ^{Luc.3:23-38} De eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendma-kende geest. De eerste mens was uit de aarde, stoffelijk [lett.: van (aard)bodem¹]; de tweede Mens is de Heer uit de hemel. Zoals de stoffelijke [lett: die van de (aard)bodem] is, zijn ook de stoffelijken [lett: die van de (aard)bodem (meervoud)], zoals de Hemelse is, zijn ook de hemelsen. ^{1Kor.15:47-49}

Daarom volgen we de verschijningen in Lucas, want zij la-ten de tekortkomingen van de discipelen na Zijn opstanding zien en ze bereiden voor op de overgangperiode in het boek Handelingen, dat de goddelijke werken over Israëls falen over-brugt, naar de huidige genade

¹ (aard)bodem: de bovenste laag van de aarde, waarin de planten, bomen, enz. groeien. [Red.]

Er is veel geestelijke harmonie in de Schrift, wat mogelijk niet zichtbaar is voor het zielse oog. Zoals, in muziek, de melodie dikwijls begeleid wordt door harmonieuze akkoorden, zo is het ook met de beelden voorgesteld aan het geestelijk oog.

Dit schijnt het geval te zijn met de twee discipelen die de Heer ontmoette op de weg naar Emmaüs. Een van de twee, Kleopas [*Kle opas* GESLOTEN-KIJKer], wordt *met name* genoemd, want:

- * Zijn geestelijke toestand wordt hierdoor feilloos weergegeven en
- * het is in overeenstemming met Gods voorkennis, zoals blijkt uit de profetie van Jesaja.

Hun gebrek aan geloof schijnt benadrukt te worden door het feit, dat zij Jeruzalem *verlieten*, het *geestelijke* centrum van het land. Zij *daalden zestig* stadia af – zes is één minder dan zeven, dat wijst op *menselijke* inspanning. Zij gingen naar Emmaüs, dat mogelijk UITGESPUWD-OPGEJAAGD-ZWIJN betekent, een ongewenste bestemming voor een geestelijk Israëliet. Als tegenstelling: Jeruzalem betekent Verblijfplaats-van-welzijn [Hebreeuws: shalom – Red.].

Jezus' daden zijn van belang, omdat Hij Zich bij hen voegde en handelde, alsof Hij verder af zou dalen naar de *zee*, waarmee gewoonlijk de *volkeren* worden bedoeld.

Zicht, geluid, handeling

Het zuivere feit dat de apostelen niet alleen *tekort schoten in geloof* in het getuigenis van de vrouwen, maar ook in de woorden van Christus Zelf en in de Schriften, maakte het voor hen onmogelijk Hem op het (ge)zicht te *herkennen*. Zelfs het *geluid* van Zijn stem – toen Hij de Schriften opende die over Hem spraken, (waarvan zij dachten dat Hij onwetend was) – zelfs dat kon Hem niet aan hen openbaren.

Maar toen Hij het brood zegende en het brak, *handelde* Hij dat op een manier die Hem kenmerkte, want dit herinnerde hen aan alle dingen waarover zij hadden gesproken.

Toen werden hun ogen geopend en zij herkenden Hem. Maar op dat moment verdween Hij ^{Luc.24:9-31}

Dwaasheid

Hoe dwaas is het om Gods woord te horen en er geen acht op te slaan of het af te wijzen?

Dat was in het bijzonder waar voor Israël, want zij alleen hadden Zijn openbaring vóór de kruisiging. Meer nog is het van toepassing op Zijn eigen discipelen en apostelen, die sommige onthullingen over hun Messias hadden geloofd, vooral die heerlijkheden van het Koninkrijk, waarin zij te delen.

Toch waren zij traag van hart om *alles* te geloven waarvan de profeten spraken. ^{Luc.24:25}

De discipelen van Jezus geloofden vurig in Zijn komende Koninkrijk en de heerlijkheid die zij met Hem zouden delen in Zijn heerschappij over de andere natiën. Dit geloof was gebaseerd op Mozes en de profeten. Maar zelfs als zij Hem erkenden als hun Messias, zoals Petrus, en vurig geloofden in Zijn aardse heerlijkheid, waar de profeten over spraken, konden zij de gedeelten die spraken over *Zijn lijden, vernedering en dood, niet* geloven.

Hoewel hun hele systeem van offers gebaseerd was op het vergieten van het bloed van de geslachte slachtoffers en zij vlak daarvoor hieraan herinnerd werden bij de herinneringsmaaltijd, toen Hij het brood *brak* en van Zijn *vergoten* bloed sprak, begrepen zij het niet.

Bovendien, zij negeerden niet alleen het getuigenis van de profeten, die Zijn toekomstige heerlijkheid hadden voorspeld, maar Hij Zelf had Zijn getuigenis toegevoegd in de laatste dagen van Zijn bediening, toen duidelijk was, dat het volk Hem niet zou accepteren als hun Messias. *Geloof* in Zijn *kruisiging*

was nu niet meer nodig, want de Schriften die daarover spraken waren minutieus vervuld.

Hij was niet alleen opgewekt op de derde dag, maar was nu werkelijk bij hen. Hun ogen zagen Hem en hun oren hoorden Hem, maar zij *geloofden* niet wat God voorzeggd had. Dus herkendden zij hun Messias niet, zelfs nadat Hij iedere voorspelling had vervuld.

Traag van hart

Het hart is een prachtig beeld van de *intensiteit* van zielse gewaarwording. Als het hart letterlijk stopt is er geen gevoel of energie meer in het aardse lichaam aanwezig.

Hun harten waren figuurlijk gesproken in deze situatie *traag* en *koud*. Maar later, toen Christus hun de Schriften uitlegde, die over Hemzelf spraken, in het bijzonder over Zijn lijden en heerlijkheid, verwarmde hun geloof in Hem hun harten zodat die binnen in hen leken te *branden*.^{Luc.24:32} Zelfs nadat Jezus de Schriften over Zichzelf uitgelegd had, en het brood, dat Zijn gebroken lichaam voorstelde, had gebroken, en zij dat aan de elf discipelen bericht hadden, en Hij zelf in hun midden stond, *geloofden* zij *niet*, maar begonnen ze te *redeneren* in hun harten.

De Schepper en de Voltooier van het al, Die alles in het universum uitwerkt naar het raadsbesluit van Zijn wil, heeft dit allemaal in Zijn Woord bekendgemaakt. Wat kan er ‘redelijker’ zijn dan *Hem te geloven*? En wat *onredelijker* om Hem niet te geloven?

Menselijke redenering

Menselijke *redenering* is gebaseerd op de belevingen van een ziels lichaam. Aangezien een lichaam van *bloed* en vlees niet kan verschijnen of verdwijnen zoals dat van Jezus, trokken zij verkeerde conclusies, gebaseerd op hun onwetendheid en de beperkingen van hun zielse lichamen. Zij meenden dat Hij een

geest was en dus geen materiële, fysieke vorm bezat, maar dat Hij een schim was, wat spiritisten ‘materialisatie’ noemen.

Daarom zei Hij: “*Waarom komen er redeneringen op in jullie hart?*” ^{Luc.24:38}

Laten wij nooit ‘redeneren’ vanuit onze onwetendheid over geestelijke dingen!

Geesten

Een geest heeft geen materiële vorm, maar hij kan wonen in een aards lichaam en dat in bezit nemen. ^{Matth.8:16} Een heel legioen geesten had bezit genomen van de bezetene in het land der Gerasenen. ^{Luc.8:26-33} Toen zij hem verlieten voeren zij in een kudde zwijnen; maar ze kregen hen niet onder controle. Integendeel, de zwijnen fungeerden als tussenpersoon om hen naar de afgrond te brengen.

Geen geest

Omdat het nodig was de waarheid te benadrukken, legt Hij hun feiten voor die zij met hun zielse redeneringen konden verstaan.

Hij deed niet alleen een beroep op hun ogen – die gemakkelijk kunnen worden misleid door breking (van licht), vervorming of illusie, maar ook op hun tastzin, om hen te overtuigen dat Zijn lichaam echt van vlees en beenderen was, wat ze konden voelen met hun vingers.

Overtuigender was het, dat zij de wonden konden voelen van de spijkers in Zijn handen en voeten. Hun ogen leverden het bewijs, hun aanraking bevestigde het, maar ze waren zo overstelpt door emoties van blijdschap dat zij niet in staat waren om te handelen. Daarom gaf Hij hun een laatste en beslissend bewijs, dat Hij geen geest was door een stuk gebakken vis te eten in hun bijzijn.

Zijn lichaam zonder bloed

Na Christus' kruisiging doorstak een soldaat Zijn zij om het *bloed* te laten wegvloeien.^{Joh.19:34} In de opstanding had Zijn lichaam geen *bloed*.

Toen sommigen van Zijn discipelen dachten, dat Hij een geest was, zei Hij tegen hen, dat: "... *een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals jullie zien dat Ik heb.*"^{Luc.24:39} Hij sprak niet over bloed, want dat was vergoten.

Wanneer offers volgens de wet werden geslacht, liet men het bloed weglopen uit het lichaam om *lijden te voorkomen*. Het bloed van het Grote Offer echter werd pas op het allerlaatst verwijderd, *nadat* het lijden voorbij was. Het zielese lichaam dat wij nu hebben is van vlees en *bloed*. Het zal worden opgewekt als een geestelijk lichaam.^{1Kor.15:44} Dit maakt het voor ons mogelijk om op te stijgen, Hem te ontmoeten in de lucht en ons overal in de ruimte te verplaatsen, te midden van de hemelingen.

Zegenen en breken

Zij waren niet in staat met hun *ogen* te zien en met hun *oren* te verstaan. Nadat Hij hen de Schriften had uitgelegd, die over Hem spraken, openbaarde Hij Zich aan hen door het *zegenen en breken* van het brood. Dit gedenkteken gaf Hij hen zodat zij zich Hem zouden *herinneren*.^{Luc.22:19} Dit heilige teken werd blijkbaar niet volledig begrepen tot na de vervulling ervan. Toen echter beseften ze, door de lagere beleving van voelen en proeven, dat ze Hem herkenden.

Het gebroken lichaam

Jezus wist wat in de mens was.^{Joh.2:25} Daarom vertrouwde Hij er zelfs niet op dat Zijn discipelen zich het allerhoogste Offer zouden herinneren, dat Hij voor hen gebracht had; Zijn eigen gebroken lichaam. Daarom stelde Hij deze daad van gedenken in als een stoffelijke en terugkerende herinnering aan Zijn menswording en Zijn opofferend lijden voor de mensheid.

De mannen aan wie Hij was verschenen, hadden Hem eerder persoonlijk gekend, maar ze hadden Hem *niet* herkend bij Zijn *verschijning*, of aan Zijn *stem*, of door Zijn onderwijs over Zichzelf.

Pas toen Hij het gedenkbread *brak*, dat hen herinnerde aan Zijn gebroken *lichaam*, herkenden zij Hem. Er was een gedenkteken nodig met een handeling om hen te herinneren aan Wie Hij is.

Geen inzetting

De maaltijd van de Heer is geen ‘*inzetting*’, want Christus heeft *‘het door de inzettingen tegen ons gerichte handschrift uitgewist, dat ons vijandig was en dit heeft Hij uit het midden weggenomen door het aan het kruis te nagelen.’* Kol.2:14 NCV

De concordante vertaling laat zien dat dit woord gebruikt werd voor de *inzettingen* van de *apostelen* en *oudsten* gemaakt voor de heiligen uit de natiën. ^{Hand.16:4} Ze zijn nu opgeheven.

Paulus, de apostel van de natiën, ontving dit gedenkteken van de Heer zelf en gaf het door aan de Korinthiërs. Nog steeds is het een zinvolle manier om Zijn lijden in herinnering te brengen, aangezien we nog altijd beperkt worden door de gewaarwordingen van onze sterfelijke zielse lichamen. Maar dat is slechts totdat Hij komt, want dan zal het niet meer nodig zijn daaraan herinnerd te worden; dan hebben we Hem Zelf.

Aardse lichamen

Onze sterfelijke, zielse lichamen van bloed en vlees kunnen niet verdwijnen wanneer wij dat willen. Adam en Eva hechttten vijgenbladeren aan elkaar om de naaktheid van hun lichaam te bedekken met gordelschorten. ^{Gen.3:7} Later maakte Ieue kleding van huiden voor hen. ^{Gen.3:21} Sindsdien is kleding en onderdak, voor het geestelijk oog een uiterlijk teken van *innerlijke bederf* en *sterfelijkheid*, ondanks de schoonheid of de waarde van deze uiterlijke gewaden. Het lijkt echter duidelijk, dat Adam en Eva een soort bedekking hadden vóór zij zondigden, anders zouden

zij de verandering nooit hebben opgemerkt. Zoals hun verlies het gevolg was van hun sterfelijkheid, was hun eerste bedekking het gevolg van onverminderd *leven* of *vitaliteit*. Maar zelfs dan konden zij niet uit het zicht verdwijnen, zoals een geestelijk lichaam dat kan.

Conclusie

Bij de verschijning van de Heer in de opstanding had Zijn lichaam de buitengewone mogelijkheid zich aan te passen aan de *geestelijke* bediening waarin Hij betrokken was. Het was niet een geest of een lichaam met een geest, maar een met de kenmerken van geest. Net als een geest kon het onzichtbaar zijn; het kon zich verplaatsen zonder gehinderd te worden door materiële obstakels; het kon bewegen met de snelheid van een gedachte. Het is dan ook geen wonder, dat Paulus, die de opgestane Christus in Zijn heerlijke, geestelijke lichaam gezien had op weg naar Damascus, ernaar verlangde samen met Christus te zijn, in zijn eigen geestelijke lichaam, want dat is verreweg het beste. ^{Fil.1:23}

Mogen wij net zo met sterk verlangen de terugkeer van onze Heer verwachten, wanneer zo'n lichaam het gezegende deel zal zijn van alle heiligen van dit geestelijke, hemelse beheer.

Knoch, A.E. (1959) *Spiritual bodies. Unsearchable Riches, Volume 50/3*, blz. 97-106 (Vert.: Marijke v.d. Wijngaarden)

Zijn heerlijkheid

'En het woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond [letterlijk: 'getent' – als tent gewoond] en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.' ^{Joh.1:14}

Het wonder gebeurde en Johannes was ooggetuige. Lang geleden was aan de eerste mensen gezegd, dat het zaad [nageslacht] van de vrouw de slang de kop zou verwonden, en dat het zaad [nageslacht] van de slang de hiel van haar zaad zou verwonden.

Wij weten niet wat deze profetie bij Adam en Eva aan emoties losmaakte. Ongetwijfeld hebben zij die gehad.

Pas na duizenden jaren kreeg onder meer Johannes de Messias Jezus te zien, het beloofde Zaad.

Veel profetie werd vervuld toen Hij op aarde kwam en rondwandelde. Zijn in de Schrift beschreven dienstwerk duurde waarschijnlijk slechts 3 tot 3,5 jaar.

In deze periode zagen Johannes en anderen Zijn heerlijkheid door de wonderen die Hij verrichtte, en vooral door de woorden die Hij sprak. Deze heerlijkheid was beperkt.

De oude profeet had immers gezegd:

'Hij heeft geen gestalte of eer, dat wij Hem opmerken; en geen verschijning, die Hem aantrekkelijk voor ons maakt.' ^{Jes.53:2}

Hij werd veracht – aan de buitenkant was weinig aan Hem te zien dat Hem bijzonder maakte. Wat Hij deed en sprak was voor degenen die geloofden uniek. Hun harten klopten sneller, ze wisten het gewoon: *dit is dé beloofde Dienstknecht, Messias, Profeet van Ieue [Ik ben]!*

Wanneer was dan de heerlijkheid te zien waar Johannes van spreekt? Als het niet vóór Zijn dood was, dan daarna!

In de korte tijd, de 40 dagen na Zijn opstanding uit de dood, ging Hij met hen om en sprak veel over dat, wat het koninkrijk aangaat. Toen hebben ze *Zijn heerlijkheid* gezien. Dat neemt vanzelfsprekend niet weg, dat Hij met Zijn dood Vader verheerlijkte. Maar Hij werd opgewekt *door de heerlijkheid van de Vader*; ^{Rom.6:4} de grote heerlijkheid van de Zoon brak aan. Daarvan hebben de apostelen het nodige gezien.

Date Gorter